

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 324/08-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. V., B., zastúpeného advokátom Mgr. M. G., B., vo veci namietaného porušenia základných práv a slobôd garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dohovormi v konaní vedenom Generálnym riaditeľstvom Železničnej polície pod sp. zn. 39/2000 a pod sp. zn. 44/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Jána Vlka o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2008 doručená sťažnosť JUDr. J. V., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv a slobôd garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a medzinárodnými dohovormi (ďalej len „dohovory“) v konaní vedenom Generálnym riaditeľstvom Železničnej polície (ďalej len „riaditeľstvo“) pod sp. zn. 39/2000 a pod sp. zn. 44/2000. Sťažnosť bola podaná osobne do podateľne ústavného súdu.

Zo sťažnosti vyplýva, že personálnymi rozkazmi riaditeľstva sp. zn. 39/2000 z 30. januára 2000 a sp. zn. 44/2000 z 1. februára 2000 bol sťažovateľovi bezdôvodne a bez právneho opodstatnenia znížený osobný príplatok z 50 % na 10 %, a okrem toho bezdôvodne a bez právneho opodstatnenia bol uvoľnený zo služobného pomeru policajta

Železničnej polície. Týmito rozhodnutiami boli porušené sťažovateľove práva a slobody a bola mu spôsobená ujma, škoda a krivda. Sú to neplatné právne úkony, napriek tomu sa vyžaduje, aby boli štátnym orgánom vyhlásené za neplatné a zrušené. Proti personálnemu rozkazu sp. zn. 39/2000 podal sťažovateľ odvolanie, ktoré potom v tiesni a pod nátlakom bol nútený vziať späť. Neskôr na základe obidvoch personálnych rozkazov požiadal 25. januára 2001 o obnovu konania. Obnova konania nebola však povolená, čo vyplýva z rozhodnutí riaditeľstva sp. zn. 49/P-2001 z 19. marca 2001 a sp. zn. 49-1/2001 z 19. marca 2001. Dňa 27. júla 2001 sťažovateľ požiadal ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) o preskúmanie oboch personálnych rozkazov mimo odvolacieho konania a o ich zrušenie. Minister konal s priet'ahmi a navyše neumožnil sťažovateľovi nazrieť do spisov. Minister napokon reagoval listom sp. zn. 1337/M-2001 z 25. februára 2002, ktorým návrhu sťažovateľa na preskúmanie personálnych rozkazov mimo odvolacieho konania nevyhovel. Sťažovateľ sa vo veci 9. augusta 2002 obrátil aj na podpredsedu vlády Slovenskej republiky Ing. I. M., avšak ani tento mu nevyhovel (list sp. zn. 1847/M z 19. septembra 2002). Ďalej sa sťažovateľ 20. januára 2003 obrátil na Ing. P. P. (ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky), ktorý listom sp. zn. 160/M-2002 z 31. januára 2003 sťažovateľovi nevyhovel. Ani opakované podanie sťažovateľa nebolo úspešné. Napokon 12. decembra 2006 sa obrátil na Ľ. V. (ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky), ktorý mu nevyhovel listom sp. zn. 325/M-2007 z 5. februára 2007. Na opakovanú sťažnosť z 20. februára 2007 nereagoval.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv a slobôd podľa ústavy a dohovorov v konaniach vedených riaditeľstvom pod sp. zn. 39/2000 a sp. zn. 44/2000. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 7 000 000 Sk a trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Sťažnosť smeruje proti dvom personálnym rozkazom riaditeľstva, ktorými bol jednak sťažovateľovi znížený osobný príplatok a jednak došlo k jeho uvoľneniu zo služobného pomeru policajta Železničnej polície. Personálne rozkazy sú datované 30. januára 2000 a 1. februára 2000. Keďže ústavnému súdu nie je známe, kedy boli tieto personálne rozkazy sťažovateľovi doručené, možno vychádzať z toho, že museli byť doručené najneskôr 25. januára 2001, keďže uvedeného dňa sú datované návrhy sťažovateľa na obnovu konania v oboch veciach.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola doručená osobne do podateľne ústavného súdu 20. júna 2008, stalo sa tak dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. Na tejto

skutočnosti nič nemenia ďalšie právne kroky sťažovateľa, ktorými sa snažil dosiahnuť zrušenie oboch personálnych rozkazov, keďže sťažnosť nesmeruje proti spôsobu vybavenia týchto ďalších právnych krokov, ale proti personálnym rozkazom.

Ústavný súd podotýka, že sťažovateľ mohol žiadať o ochranu svojich základných práv a slobôd všeobecný súd. Mohol totiž v rámci správneho súdnictva (piata časť Občianskeho súdneho poriadku) podať žalobu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku na preskúmanie zákonnosti personálnych rozkazov.

Pokiaľ ide o tvrdenú nečinnosť v súvislosti s vybavovaním podaní sťažovateľa, bolo takisto v právomoci všeobecného súdu poskytnúť sťažovateľovi ochranu v rámci konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Z obsahu sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov sa zdá, že sa sťažovateľ na všeobecný súd neobrátil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2008